

Recensies

Sooraj Subramaniam in *Tightrope Walker* van Kalpana Raghuraman. Foto Robert Benschop

Het tweejaarlijkse festival CaDance had de bezuinigingen bijna **niet overleefd**, en zle dit jaar: een recordaantal bezoekers.

CaDance Festival 2015

Dans

Tightrope Walker

★★★★

Kandam Ostinato

★★★★

Door Kalpana Raghuraman & Korzo Producties
M/Z Korzo Theater, Den Haag

Nieuwsgierigheid naar jong talent en een gevarieerd programma lokte het publiek – waarnaar choreografen best eens mogen luisteren.

Het was met eigen ogen te zien: het publiek stroomde massaal toe tijdens de zeventiende editie van het Haagse CaDance Festival, dat afgelopen weekend na drie weken werd afgesloten met een gevarieerd programma en een laatste première. Jong, oud, kenners, liefhebbers en gelegenhedsbezoekers bleken allemaal razend nieuwsgierig naar nieuwe voorstellingen van jong choreografietalent dat niet aan vaste gezelschappen is gebonden en soms nog maar in kleine kring bekend is. Het tweejaarlijkse festival turfde een recordaantal bezoekers: elfduizend (drieduizend meer dan in 2011). En dan te bedenken dat het weinig had gescheed of CaDance had de bezuinigingen niet overleefd.

Waarschijnlijk droegen gekozen onderwerpen, dansstijlen en muzikale thema's zeker bij aan de aantrekkingskracht. Veel choreografen schuwden klasstekers niet. Samir Calixto 'danste' de zondeval (uit het dichtwerk *Paradise Lost* van John Milton). Jasper van Luijk varieerde op ytopische boeken als 1984 en *Brave New World*. En Marina Mascarelli bouwde een gestage spanning op rond 'publieke verantwoordelijkheid', met drie sensueel buitelandse dansers en vijftig eenvoudige verhuisdozen. Vooral de soundscape, de opstelling en het lichtplan van *It's like a large animal deep in sleep* versterkten het vervreemdend effect.

Rijk vertegenwoordigd was ook de

Indiase dans, klein en feestelijk tijdens een dansroute in Hotel des Indes, maar opvallend eigentijds in combinatie met moderne dans, hiphop, funk, popping en breakdance (onder anderen Shailesh Bahoran). Choreografe Kalpana Raghuraman liet nieuwe pogingen zien om de Indiase dans te moderniseren. Voor de prachtige danser Sooraj Subramaniam maakte ze een solo over gezichtsverlies in een schaamtecultuur. Subramaniam beheerst zowel Bharatanatyam en Odissi als ook klassiek ballet en moderne dans, af te lezen aan zijn doorleefde mimiek (ogen!) en fijnzinnige gebaren met ledematen, vinger- en teenkootjes. Slechts een shirt, broekje en tafel, meer had hij niet nodig om in *Tightrope Walker* ritmisch stampwerk en kronkelende armen tot persoonlijke worsteling te verheffen. De drie jonge Bharatanatyam-dansers die daarna met getoupeerd haar en romantische jurkjes rondstapten in *Kandam Ostinato* op een vreemde bewerking van Simeon ten Holts *Canto Ostinato* waren duidelijk minder ervaren. De afwisseling tussen gezichtsexpressie en Indiaas voetenwerk was een te pril antwoord op de ritmisch dwingende compositie.

Meer voorstellingen in CaDance losten dit jaar niet de belofte in. Soms ontbrak het aan dramaturgische begeleiding. Grote onderwerpen zijn belangrijk, maar choreografen moeten zich continu afvragen hoe hun ideeën daarover bij het publiek landen. Niet vreemd dat toeschouwers zich stevig roerden in goed bezochte nagesprekken en 'supercolleges'.

Annette Embrechts

